

Vestitorul

numelui lui Iehova

“Străjerule, cât mai este din noapte?”

Isaia 21:11

Revistă bimensuală — Anul 2 — No. 18

15 Septembrie 1933

— BUCUREȘTI

Conținutul:

Sanctuarul Său

Procedura contra dușmanilor 285

Impăratul păcii 288

Voi
îmi
sunteți
martori-
zice Iehova
că eu sunt
Dumnezeu.

Isaia 43:12

© W.T.B. E.T.S.

(Urmarea dela pag. 288)

fi primit binecuvântările, care i-au fost promise. Cu multă vreme după aceasta, Ștefan, mânat de spiritul sfânt, a mărturisit următoarele despre Avraam: „Din țara aceea nu i-a dat nimic în stăpânire, nici măcar o palmă de loc, ci i-a făgăduit că i-o va da în stăpânire lui, și seminței lui după el, măcar că n-avea nici un copil.” (Fapte 7:5) Pavel a scris sub conducerea Domnului, după ce a înșirat credința lui Avraam și a altora: „Toți aceștia, măcar că au fost bludați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n'ajungă ei la desăvârșire fără noi.” (Evrei 11:39, 40) Din aceste cuvinte reesă cu totul clar că la timpul hotărît al lui Dumnezeu, Avraam trebuie să fie readus din groapă și să vină în beneficiul deplin a binecuvântărilor, care au fost promise.

Profetul lui Dumnezeu a scris: „El își aduce pomenirea aminte de legământul Lui... a așezat legământul său în veți.” Psalm 111 versurile 5 și 9) Aceste cuvinte sunt o asigurare că Avraam se va întoarce din mormânt, îndată ce va fi „sosit” timpul pentru el ca să primească binecuvântările sale personale amăsurat promisiunii legământului. Dumnezeu a promis, să-l binecuvinteze, și El pomenirea își aduce aminte de legământul său. Restatornicirea lui Avraam se mai indică și prin următoarele cuvinte: „Și a adăugat: Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam.” (2. Moise 3:6) Isus a arătat înțelesul acestei expresiuni a lui Iehova, când a declarat: „Dar că morții înviază, a arătat însuș Moise, în locul unde este vorba despre „rug” când numește pe Domnul: „Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Iacob, și Dumnezeul lui Isaac.” (Luca 20:37) Imprejurarea că legământul asigură mortului Avraam viață în viitor, evident că motivul pentru aceasta este, că Iehova se numește pe sine „Dumnezeul lui Avraam”. Chiar și faptul că Avraam în ilustrație a reprezentat pe Dumnezeu cel viu în veți, ne familiarizează cu cugetul că Avraam va trăi din nou, și niciodată nu va muri. „Vei ține cu îndurare față de Avraam.” (Mica 7:20) Ca o asigurare mai departe a rostii Isus următoarele cuvinte: „Dar vă spun că vor veni mulți dela răsărit și dela apus, și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacob în Împărăția cerurilor.” (Matei 8:11) Împărăția va fi a lui Messia, și Messia constă din preoțimea după ordinul lui Melchisedec. Avraam în Împărăția messianică va ocupa o poziție ca un reprezentant a acestei Împărății pe pământ. Aceasta se indică prin promisiunea legământului, pe care a dat-o Dumnezeu lui Avraam.

Christos este unicul sau preotul regal, pe care Dumnezeu îl va folosi în cursul domniei sale de o mie de ani, ca pe toți oamenii ascultători să-i aducă în armonie cu sine însuș. Atunci condițiunile legământului vor fi împlinite cu desăvârșire, pentru că în timpul acela toate națiunile de pe pământ vor avea o ocazie, ca să fie împăcate cu

Dumnezeu. Toți cei ce vor asculta de Dumnezeu, vor fi împăcați cu Dumnezeu și se vor bucura de o restatornicire deplină. Aceasta va caracteriza împlinirea desăvârșită a legământului Abraamic. Celelalte legăminte amintite, anume legământul legii, legământul de sacrificiu și legământul nou sunt subordonate legământului Abraamic.

Membrele corpului Christos, cari vor fi cei dinlăi cari se vor părtăși de binecuvântări, au privilegiul în opera minunată de realizare a promisiunii lui Dumnezeu către Avraam, de a binecuvânta toate neamurile de pe pământ, ca să conlucreze întru distribuirea binecuvântărilor la alții. Cei dinlăi cari au fost aleși, ca să fie o parte a „sămânței”, au fost iudei. Apoi membrele corpului lui Christos au fost alese din neiuzei sau națiuni. Aceștia sunt aceia, pe cari Dumnezeu i-a ales în mod special ca pe un popor pentru Numele său. — Fapte 15:14.

Un acelaș punct tratat în parabolele lui Isus. O parabolă este o expunere preumbritoare sau simbolică, care ilustrează ceva lucru adevărat. Isus a rostit o parabolă despre un anumit om bogat, și despre un sărac, cu numele Lazar. (Luca 16:19-31) Omul bogat a ilustrat pe poporul iudeu, care a fost foarte favorizat de Iehova Dumnezeu. Lazar a preumbricit în icoană pe neiuzei, cari nu erau favorizați de Iehova și pentru aceasta au ocupat poziția de cerșitori. „Cu vremea săracul a murit; și a fost dus de ingeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul, și l-au îngropat. Pe când era el în locuința morților, în chinuri, și-a ridicat ochii în sus, a văzut pe de parte pe Avraam, și pe Lazar în sânul lui.” — Luca 16:22, 23.

Moartea bogatului și a celui sărac, reprezintă o schimbare totală în situațiile lor de până acum. Avraam reprezentând în icoană pe Domnul, închipuie pe Dumnezeu și sânul lui Avraam simbolizează o poziție în favoare la Dumnezeu. Dumnezeu a lepădat pe iudei prin Christos și prin urmare și-a retras cu totul favoarea dela dânșii. După aceasta la timpul hotărît neiuzeii sau neamurile au fost așezate în favoarea lui Dumnezeu, și astfel în cursul veacului creștinesc s'au bucurat de privilegiul ca să fie membrele „sămânței”, care s'a promis lui Avraam. Aceia, cari în felul acesta au ajuns în favoarea lui Dumnezeu și s'au dovedit credincioși față de privilegiul lor de a servi pe Domnul, la timpul hotărît vor avea o parte la lucrarea de împăcare, care va fi executată de de Dumnezeu prin Christos pentru mântuirea omenirii.

În timpul prezent când se desfășură scopul lui Dumnezeu, aceia cari în felul acesta au fost favorizați, chemați și aleși de Domnul, au privilegiul cel mare ca să fie mărtorii lui Dumnezeu pe pământ, și prin această pot să se dovedească un devotament trainic. (1. Ioan 4:17-18) Credincioșia până la sfârșit îi va face amăsurat promisiunii cu desăvârșire o parte a „sămânței”.

SANCTUARUL SĂU

(urmare din No. 17)

„Marele General, Christos Isus, funcționarul executiv al Celui Prea Înalt, a intervenit la porunca lui Iehova, și în așa fel a manevrat puterile războitoare, încât războiul s'a sfârșit în anul 1918. Oare aceasta s'a întâmplat cu scopul, ca să păzească de mâcel pe cei nelegiuiți? Nicidecum! Domnul a făcut să înceteze războiul, pentru a-și executa scopul și „din pricina celor aleși.” Exact cum a prevestit aceasta Isus, Jerifa necurmată sau de ardere a fost luată dela credincioșii lui Iehova, și spre ocara Numelui lui Iehova au suferit persecuțiuni. Iehova a clarificat acuma poporul său, că El dorește ca servii Lui unși, pe cari i-a ales pentru Numele său, ca să ducă mărturia sa înaintea domnilor și popoarelor de pe pământ, înainte ce va fi venit timpul său, de a nimici organizația lui Satan. Din cauza aceasta a lăsat Iehova să înceteze războiul, și El a trimis pe martorii săi, cari au transmis mărturia lui Isus Christos cu o mai mare putere ca aceea făcută de oameni, oricând mai înainte; și ei continuă să facă aceasta. În timp ce lucrul acesta de mărturie a progresat răspândindu-se în teritoriile sistemului de domnie mondială Anglo-American, care este Creștinătatea, elementul nelegiuit și-a ridicat capul: ca să combată și să calce în picioare pe martorii lui Iehova. Acești martori credincioși sunt amenințați, persecutați, li se impută pețepse bănești, și sunt aruncați în temniță, și ar fi acuma fără ezitare nimiciți, dacă Atotputernicul Dumnezeu nu și-ar întinde asupra lor îngrijirea sa ocrotitoare. Sistemul de domnie mondială Anglo-American continuă să se mândrească cu puterea sa și să activeze împotriva Impărăției lui Dumnezeu și a Impăratului său. Aproape douăzeci de ani au trecut decând războiul mondial s'a sfârșit, și încă și acuma continuă sistemul imperialist Anglo-American, să procedeze cu fărădelege și să-i reușească. Dar să aibă în vedere toți, că acest sistem, putred mondial stă în pragul strâmtorării îngrozitoare și a măcelului celui mai înfricoșat, de care ar fi visal cândva cineva, și asemenea cărcia niciodată nu va mai fi.

„Zdrobit“

„Iehova a făcut atenți pe domnilor pământului asupra vestirei sale și li lăsat să li se transmită prevestirea, că Christos Isus este Regele. Niciodată mai mult nu vor putea aduce pretext, că ar fi rămas în necunoștință cu privire la acest mare adevăr. Dacă „Creștinătatea”, adică, sistemul de domnie mondială Anglo-American, ar fi sinceră în afirmațiunea ei că ar fi creștină, atunci a-

ceastă stăpânire mondială și-a dovedit supunerea loială față de Regele de drept al pământului. Dar „Creștinătatea” amăgitoare orbeste pe oameni prin înșelăciune și fătărie și continuă să se riscoale contra Prințului Păcii și să-i dea silința să combată adevărul. Poporul lui Dumnezeu însă poate fi sigur, că acest element nelegiuit nu va avea biruință în aceasta. Sfârșitul sistemului de domnie mondială Anglo-American este aproape. În timpul cel mai scurt va cădea și se va distruge cu desăvârșire. Zdrobirea ei oare va fi cauzată de armatele și flotele unite a altor națiuni din lume? Ori va fi o luptă lăuntrică a masselor contra elitelor dezvoltându-se în revoluție și anarhie, și aceasta li va pricinui prăbușirea? Răspunsul bazat pe Scriptură este hotărât: Nu! Deoarece o nimicire venită în felul acesta nicidecum nu ar aduce cinste sau justificare Numelui lui Iehova. Dar lucrul cel mai important dintre toate, este justificarea Numelui lui Iehova. Gavriil, solul lui Iehova, care a explicat lui Daniel înțelesul acestei profeții, a spus despre „acest sistem imperialist Anglo-American puternic, grozav și asupritor, care este „Creștinătatea”, următoarele: „Dar va fi zdrobit, fără ajutorul vreunei mâni.” (Daniel 8:25) Uriașii comerțului, politicianii mari și mici, profeții serioși cu înfățișarea lor fălarnică și toți hoțoșii lor trebuie să ia la cunoștință acuma, că Iehova în bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic, în care comanda supremă va avea Christos Isus, Regele, va stărpi cu desăvârșire unealta lui Satan, pe care acesta o folosește pentru călcarea adevărului și necinsteirea Numelui lui Iehova. Nici o putere pământească nu va zdrobi sistemul acesta diavolesc, ci va fi zdrobit fără mână de om, adică de mâna lui Dumnezeu Atotputernicul. Această cunoștință însuflește inima tuturor unșilor și li îndeamnă să continue să aducă laudă și onoare lui Iehova.

„Martorii lui Iehova au tot motivul să se bucure și să strige de veselie. Părintele nostru cere să descopere acuma profețiile sale în armonie cu promisiunea sa, că va înnulți speranța unșilor săi. Acești credincioși nu vor lua parte la efectuarea manifestării mâniei lui Dumnezeu contra sistemului nelegiuit, afară de faptul, că ei laudă pe Iehova și transmit vestea. Lor însă li s'a dat asigurarea deplină, că toată dușmănia pe care o manifestă acuma doșnitorii „Creștinătății” contra adevărului, se va înlătura în curând prin căderea definitivă a sistemului diavolesc. Clasa sanctuarului lui Iehova trebuia să fie curată, și așa să rămână cu desăvârșire, în timp ce laudă și preamărește pe Iehova. Membrele acestei clase numai

așa își pot păstra neprihănirea, dacă cu credincioșie (în seamă de poruncile Domnului, Mai marele decât Moise are comanda, și fiecare din organizația lui Iehova trebuie să caute cu sârguință să-i dea ascultare. Profeția lui Daniel descopere apoi, cum un sfânt pune o întrebare potrivită unui altul, și întrebarea este chiar corespunzătoare pentru timpul acesta. Deci se pare sigur, că a sosit timpul hotărît al lui Dumnezeu, ca

poporul său de rămășiță să priceapă întrebarea pusă. „Am auzit pe un sfânt vorbind, și un alt sfânt a întrebât pe celce vorbea: În călă vreme se va împlini vedenia despre desființarea jertfei necurmate și despre urciunea pustiei? Pânăcând va fi călcat în picioare sfântul Locaș și oștirea?” (Daniel 8:13) Care este așadar înțelesul celor „două mii trei sute” zile și curățirea sanctuarului?

PARTEA 3-a

„Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi sfântul Locaș va fi curățit!” — Daniel 8:14.

CLASA Sanctuarului lui Iehova trebuie să fie curată, cum este scris: „Plecați, plecați, ieșiți din Babilon! Nu vă atingeți de nimic necurat! Ieșiți din mijlocul lui! Curățați-vă, ceice purtați vasele Domnului!” (Isaia 52:11) Legătura textului arată fără îndoială că profeția aceasta a lui Isaia care s'a citat, este a se aplica la rămășița lui Dumnezeu care petrece acuma pe pământ. Membrele rămășiței sunt numiți de Isaia „picioarele” (lui Christos, care aduc veștile bune, care anunță fericire și vestesc pace și plini de bucurie continuă să facă de cunoscut vestea: Dumnezeu domnește; Impărăția a sosit. Ei sunt descriși ca picioare „frumoase” din pricina devotamentului lor desăvârșit față de Iehova și Impărăția Lui. Ei se numesc „păzitorii lui Iehova”, sunt una cu totul și încontinuu își ridică vocea pentru mărturie, și cântă și preamăresc pe Cel Prea Înalt. Li se poruncește să cânte, deoarece Iehova i-a mângăiat; și El prin aceea îi mângăie că le dă o pricepere a profesiilor sale, care erau scrise de demult și acuma a sosit timpul ca să fie înțelese. Ei sunt niște vase alese ale lui Iehova, care transmit oamenilor cu bun simț vestea Impărăției sale și vestesc celor ce stăpânesc pământul, că ei trebuie să-și părăsească pozițiile, și nu le vor mai reprimi niciodată. Aceste vase săvârșese o lucrare sfântă, consacrată cu totul lui Iehova și Impărăției sale, și cei ce iau parte la aceasta trebuie să aibă în vedere, ca să nu atingă ceva lucră necurat. Fiecare trebuie să fie curat.

În anul 1918 Iehova a trimis pe Fiul său iubit la Templu să facă judecată, și scopul anumit al judecății este arătat în cele ce urmează: „Va curăți pe fiii lui Levi (Clasa preoțească a servilor), îi va lămuri ca aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite.” (Malachi 3:3) Acest dar neprihănit, este serviciul laudei pentru Iehova Dumnezeu și Impăratul său, care trebuie să se facă necurmat. „Prin El să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor cari mărturisese Numele Lui.” (Ezrei 13:15) Rezultă deci, că Sanctuarul trebuie să fie curățit, înainte ce se va da ultima mărturie a lui Iehova. Toate lucrurile care sunt pricină de necurățenie trebuie înlăturate.

Înțelesul

Toate persoanele sincere trebuie să fie curate cu privire la corpul și engețele lor, și felul purtării lor trebuie să fie curat și virtuoz. Există în lume unii, cari se străduiesc cu sinceritate să facă chiar aceasta, cari însă nu afirmă că ar fi urmașii credincioși ai lui Christos Isus. Apoi sunt alții cari s'au consacrat să facă voia lui Dumnezeu, și cari amintesc că ei pot să se desvolte la perfecțiune, făcând ceea ce ei numesc „desvoltare de caracter”. Cu toate acestea „curățirea Sanctuarului” are un înțeles cu mult mai adânc decât acesta. Doar stă scris: „Să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frică de Dumnezeu.” (2 Corinteni 7:1) Curățirea de felul acesta trebuie să se facă de însuși fiecare consacrat, dar curățirea Sanctuarului se face prin Christos Isus, funcționarul executiv al lui Iehova. Curățirea Sanctuarului se referă la corpul întreg al lui Christos, Izrael, poporul de legământ al lui Iehova a închipuit pe unii, cari prin credință în sângele vărsat al lui Christos, stau acuma într-o relație de legământ cu Iehova. În legi stă scris: „Cine se va atinge de un mort, de trupul unui om mort, și nu se va curăți, pângărește cortul Domnului; acela să fie nimicil din Izrael. Fiindcă nu s'a stropit peste el apa de curățire, este necurat, și necurăția lui este încă peste el.” (1 Moise 19:13) Organizația lui Satan este un trup mort și fiecare parte a ei este sub sentința de nimicire a judecății. Cel ce este în legământ cu Iehova și a primit chemarea pentru Impărăție, pentruca să poată fi curat, trebuie să fie cu totul separat (sau izolat) dela organizația lui Satan, și să rămână în starea aceasta izolată; el trebuie să fie devotat pe deplin lui Iehova, Dumnezeu. Nu se admite să se facă vreun compromis cu organizația lui Satan, și niciunul din cei aprobați cu bineprimire, nu poate să aibă ceva comun cu organizația lui Satan. (2 Corinteni 6:15—18) Deci curățirea Sanctuarului trebuie să însemne o izolare desăvârșită a tuturor aceluia cari aparțin poporului lui Dumnezeu, dela aparținătorii organizației lui Satan. Numai cei curățiți pot să ațue o jertfă bineprimită lui Iehova. (Malachi 3:3)

Curățirea Sanctuarului prin urmare trebuie să aibă înțelesul, că din oastea, care avea odată aspirație pentru Impărăție, toți aceia vor fi scoși cari nu sunt cu totul devotați lui Dumnezeu: curățirea este înlăturarea acelor, cari sunt displăcuți lui Dumnezeu, pentruca să se poată deosebi cei bineplăcuți. — Evrei 12:27.

Pe când Isus Christos prima dată a intrat în Templul antitipic în Ierusalim „a dat afară pe toți cei ce vindeau și cumpărau”. (Matei 21:12) Dacă acuma apare în adevăratul Templu, ca să judece, atunci de necesitate toți ceice posed spiritul comercial, cari afirmă că sunt consacrați, dar fie direct, fie indirect folosesc Evanghelia, Cuvântul lui Dumnezeu în scopuri comerciale, vor fi scoși sau dați afară din Templu. Aceasta cuprinde pe toți profeții și pe mai marii turmelor, cari folosesc Cuvântul lui Dumnezeu în scopuri egoiste. Mai cuprinde și pe „omul fărădelegii” și pe toți aceia, cari ar dori să extragă avantaje personale din vestea Impărăției. Toți cei ce se codesc să ia o atitudine curajoasă contra organizației lui Satan, cari din contră se poartă cu seninătate și cu fățerie să codesc să vorbească contra organizației Diavolului, de nevoe vor fi scoși afară. Și aceia cari murmură împotriva Domnului și a lucrului său, cari găsesc greșeli și combat lucrarea, aceasta o fac din motive de interes personal și caută să câștige avantaje personale prin aceasta; toți aceștia de necesitate trebuie să fie culeși afară. Toți ceice se străduiesc după aceea, ca să le urmeze oamenii; cei ce pun curse, ca să prindă oameni în ele, și cei ce apucă o cale ôpusă poruncilor lui Dumnezeu, și sunt mișcați de îndemnuri egoiste să facă aceasta, și aceștia vor fi dați afară. Toți cei ce „din dor de câștig admir persoane”, vor fi aruncați afară. (Iuda 16) Toți cei murdăriți cu uriciune, vor fi înlăturați, pentrucă Isus spune: „Ce este înălțat între oameni, este o uriciune înaintea lui Dumnezeu.” (Luca 16:15) „Nimic înlănat nu va intra în ea, nimeni care trăește în spurcăciune și în minciună; ei numai cei scrși în cartea vieții Mielului.” (Apocalips 21:8, 27) Numai acelor li se îngăduie să intre în Templu, cari sunt curățiți. „Fericiți sunt cei ce fac ordinele Lui, ca să aibă drept la arborele vieții, și să intre pe porți în cetate”. (Apocalips 22:14, trad. veche). Scopul lui Iehova este, ca să aibă un popor pentru El, care îi este devotat cu desăvârșire și desinteresat și cu bucurie îi servește, întru justificarea Numelui său.

S f â r ș i t u l

* Cele mai din urmă ediții a Revistei tratează despre capitolele șapte și opt a profeției lui Ezechiel și fără îndoială, stabilesc faptul că Diavolul folosește „cornul cel mic”, anume a șaptea stăpânire mondială, care și-a avut obârșia în Anglia mică, și acuma este cunoscut îndeosebi sub titlul sistemul Imperialist Anglo-American, sau „Creștinătatea”; pe mai departe că acest „corn

mic” este mealta lui Satan, ca să combată Impărăția, să desființeze „jertfa necurmata” și să arunce la pământ poporul lui Dumnezeu. Articolele amintite din Revistă arată pe mai departe că această desființare a jertfei necurmata va avea loc la începutul „timpului sfârșitului” și este în legătură cu desființarea „jertfei necurmata” și în legătură cu „uriciunea pustirii” și călcarea în picioare a clasei Sanctuarului, că chestiunea despre curățirea clasei Sanctuarului, și când va avea loc aceasta, se va discuta. Ar fi cu totul înafară de cadrele profeției a deduce că curățirea Sanctuarului ar fi avut loc în anul 1816 după Christos, prin întemeierea alianței Evanghelice, care era o parte a organizației Diavolului.

* Curățirea Templului indică lucrarea de separare desăvârșită, pentruca cei, ce vor fi recunoscuți ca aprobați din partea Domnului, să se facă cunoscuți și să poată face o slujbă neprihănită. Când va avea loc această lucrare de separare (izolare?) Toate textele scripturale arată, că aceasta se va executa de Domnul Isus, după ce va fi venit la Templul său, ca să judece; cu care ocazie va fi întovărășit de îngerii Lui sfinți. (Matei 25:34) Cuvintele sale, „Fiul omului va trimite pe îngerii săi, și ei vor smulge din Impărăția Lui toate lucrurile, cari sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea”, își găsesc aplicarea în acelaș timp. (Matei 13:41) Lucrarea aceasta se întâmplă în timpul judecării în Templu; pentru aceasta era cu neputință să se fi putut împlini înainte de acest timp. Domnul Isus Christos a apărut în Templul său în anul 1918, și curățirea Templului nu putea să se înceapă înainte de acel timp, de necesitate a trebuit mai mult să se întâmple după acel timp. Explicarea profeției lui Daniel cu privire la timpul curățirii Templului, publicată înainte de anul 1918, pentru aceasta este numai o presupunere și nu putea să fie potrivită, deoarece profeția nu se explică prin oameni. În anul 1929 Domnul dădu poporului său o pricepere a „zilelor lui Daniel”, care sunt amintite în capitolul doisprezecelea al acestei profeții, și atunci s'a făcut o încercare serioasă de a stabili și înțelesul celor două mii trei sute zile din Daniel 8:14; dar aceasta a fost cu neputință pe timpul acela; motivul este evident, anume că nu era încă sosit timpul hotărât al lui Dumnezeu. Faptele cunoscute bine acuma se vor supune aici în legătură cu profeția; cum sunt explicate în aceasta și premergătoarele ediții a Revistei; și cititorii sunt provocați, ca să aplice faptele asupra Scripturii și ei înșiși să decidă, dacă explicarea publicată aici este adevărată și în armonie cu voia lui Dumnezeu. Poporul lui Dumnezeu are asigurarea că toți cei născuți din organizația Lui, vor fi învățați de Dumnezeu și se vor bucura de mare pace. (Isaia 54:13) Acest text și-a putut găsi aplicarea numai după venirea lui Christos Isus la Templu. Deaceia cu încredere deplină, putem aștepta că cei ce sunt devotați lui Iehova cu credincioșie și sânt copii Lui, vor primi din mâna sa îndurată o explicare a profeției.

2300 de zile

După dovezile aduse în Revistă în articolul „Zilele lui Daniel” din 1930, se pare că „zilele” sau timpul să se înțeleagă literal și nu simbolic; cu privire la dovezile că „zilele lui Daniel” sunt literale și trebuie săcotele literal și nu simbolic, cititorul este invitat să studieze această ediție. Profetia lui Daniel nu spune că curățirea Sanctuarului va fi terminată după două mii trei sute zile de la începutul ei, ci că curățirea trebuie să se termine peste două mii trei sute de zile după un timp anumit holărilor, care timp anumit natural cu trebuie să se stabilizească din însăși profetia. Întrebarea pusă de un sfânt, unui alt sfânt a fost următoarea: „În câtă vreme se va împlini vedenia despre desființarea jertfei necurmate și despre uriciunea pustirii? Până când va fi călcat în picioare sfântul Locaș și ostirea?” (Daniel 8:13) Întrebarea nu este: Până când trebuie să se sfârșească curățirea Sanctuarului? În întrebare nu se spune nimic despre curățirea Sanctuarului, ci întrebarea pusă sună: „În câtă vreme se va împlini vedenia despre desființarea jertfei necurmate și despre uriciunea pustirii? Până când va fi călcat în picioare sfântul Locaș și ostirea?” În versul al patrusprezecelea se dă răspuns numai la o parte a întrebării, și răspunsul se referă în mod expres la timpul care trebuie să decurgă, începând cu existența alor două lucruri, anume cu desființarea jertfei necurmate și uriciunea pustirii. După înțeles întrebarea este: De la desființarea jertfei necurmate și de la introducerea uriciunii pustirii, trebuie să fie 2300 de zile. Accentul trebuie să se pună aici pe cuvintele „uriciune (fărădelege)”, care pustiește, deoarece atât lucrul desființării jertfei necurmate, precum și lucrul nelegiuirii sau a uriciunii trebuie să fie în existență pe vremea începutului celor 2300 de zile, la sfârșitul cărora se va sfârși curățirea. Este prin urmare important acum de a stabili precis, ce ce se înțelege sub cuvintele fărădelege, care pustiește (uriciunea pustirii), și când s'a început sau s'a pus temelia acestei fărădelegi; și de la *acest timp* începând trebuie să se înceapă numărarea celor 2300 de zile. Cu alte cuvinte, uriciunea care pustiește, și *fărădelegea* sau *păcatul* trebuie ambele să existe pe timpul, când încep cele 2300 zile.

„Fărădelegea” sau „nelegiuirea” se înțelege o „răscoală sau răzvrătire”, anume o violare intenționată a legii lui Dumnezeu. A fi intenționat neascultător față de legea lui Dumnezeu, este păcat. Pavel, un membru a celei mai înalte judecătoria a Palestinei și un fariseu credincios, a scris după ce a devenit un urmaș adevărat al lui Christos Isus, următoarele cuvinte sub inspirația spiritului lui Dumnezeu: „Deci ce voni zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin lege. De pildă n'aș fi cunoscut porla, dacă legea nu mi-ar fi spus: Să nu poftesci!” (Romani 7:7) Aceasta înseamnă că răspunderea pentru răzvrătire sau fărădelege

cădelege cade pe cel fărădelege (păcătos) în măsură deplină de la timpul, când s'a săvârșit fărădelegea și afară de aceasta criminalul a ajuns la cunoștință, că fapta nedreaptă săvârșită astfel este o violare a legii lui Dumnezeu. Cineva ar putea să facă o nedreptate și totuși în vremea aceea să nu știe că a fost o violare a legii lui Dumnezeu; dar i se pune în vedere cunoștința aceasta, și astfel exact de la acest timp încetează răspunderea. Diavolul a stabilit regula, că necunoștința legilor omenești nu scutește; dar legea lui Dumnezeu este îndurată, și Dumnezeu numai după aceea ține pe om răspundător, după ce a primit o cunoștință.

Sistemul de domnie mondială, Anglo-American, care este așa numita „Crestinătate” și care a avut obârșia cu „micul corn” în Anglia mică, este aceea putere, care în locul împărăției lui Dumnezeu a pus Liga Națiunilor, care înaintea lui Iehova Dumnezeu este o „uriciune”. Sfântului spirituali ai acestui sistem de domnie mondială, adică președintele, a sfântului puterile stăpânitoare a „Crestinătății” că Liga Națiunilor să fie „expresiunea politică a împărăției lui Dumnezeu pe pământ”. Elementele comerciale și politice a acestei organizații de stăpânire mondială, dacă nu ar fi primit o cunoștință pe toate părțile, atunci ar putea spune și să stăruiască cu seriozitate în aceea, că s'ar fi încrezut să primească sfat de la preoți; dar deoarece li s'a spus că Liga Națiunilor ar fi expresiunea politică a împărăției lui Dumnezeu pe pământ, astfel au putut avea tot motivul să creadă că această Ligă a Națiunilor ar fi bineplăcută lui Dumnezeu și prin urmare înființarea Ligei Națiunilor nu ar constitui o intenționată violare sau răscoală împotriva legii lui Dumnezeu. Iehova nu permite acestor reprezentanți ai Diavolului să se poartă senza cu forțarea unei astfel de vorbării. Atât profetia cât și faptele arată, că Iehova nu le face cu puțință nici senza de acest fel, ci pe stăpânitorii direcți a luminat despre aceasta chestiune, pentru că niciodată să nu poată spune, că ar fi procedat fără vină. Infama Ligă a Națiunilor a fost întemeiată la sfârșitul lunii Ianuarie 1919 de sistemul de domnie mondială Anglo-American. Încă înainte de timpul acesta, anume în anul 1918 clasa Sanctuarului sau poporul credincios a fost „aruncat la pământ” și „jertfa necurmată” a serviciului a fost desființată. Ce s'a întâmplat deci după desființarea jertfei necurmata și după întemeierea Ligei Națiunilor, pentru că a șaptea stăpânire mondială să câștige cunoștința că Liga Națiunilor a fost și este o uriciune în ochii lui Iehova? Datu-i s'a acestei stăpâniri mondiale ceva explicație despre uriciunea întemeiată, care ar fi așezat cu desăvârșire răspunderea pe această parte a organizației lui Satan?

La întrebare se răspunde într'un articol al Revistei din 1925. Iehova folosește pe poporul său de legământ și apoi îi dă de înțeles pentru ce a fost folosit în felul acesta. El folosește pe poporul său de legământ, pentru că în împlinirea

acestei profeții a lui Daniel să facă stăpânirii a șaptea mondială prevestirea referitoare; și totuși atunci nici unul din unși nu a știut că au avut ceva în legătură cu profeția explicată aici; ei nici nu ar fi putut ști aceasta până mai târziu, deoarece evenimentele care era să împlinească profeția nu s'au petrecut pe deplin. Pe timpul amintit mai sus poporul lui Iehova s'a adunat în London, capitala Angliei la o întrunire generală. Atunci a fost votată o rezoluție intitulată: „O mărturie către domnitorii lumii”: aceasta mărturie a fost o prevestire de avertizare, care a fost îndreptată către domnitorii stăpânirii a șaptea mondială și a declarat că Liga Națiunilor nu este expresiunea Impărăției lui Dumnezeu pe pământ; că în urma acestui fapt profeții „creștinătății” sunt mincinoși și că ei au înșelat pe asociații lor pe domnitorii lumii, și astfel s'au dat pe față ca reprezentanții Diavolului. După această mărturie, domnitorii mai mult nu au putut să se scuze și să spună, că nu ar fi avut cunoștință despre aceasta, că Liga Națiunilor este o uriciune în ochii lui Dumnezeu. Rezoluția amintită mai sus a fost formulată și cuvântarea publică a fost ținută în cartierul general pământesc sau „reședința” guvernului stăpânirii a șaptea mondială și anume așa numita „Sala regală” (Royal Hall). Aceste cuvântări au atras atenția domnitorilor „Creștinătății”, asupra faptului că Satan este dumnezeul lumii acesteia, că lumea s'a sfârșit, că Liga Națiunilor este o născocire a lui Satan și o amăgire, că Liga Națiunilor și întreaga „Creștinătate” incurând vor cădea în bătălia zilei celei mari a Atotputernicului Dumnezeu, și că Impărăția lui Iehova este unica speranță a lumii.

11 Intre alte lucruri, următoarele puncte au fost accentuate din ea: „Impotriva Cuvântului lui Dumnezeu conducătorii comerciali, politici și profeți, au încercat să stabilizeze ordinea veche a lumii și ca să domnească și pe mai departe asupra poporului prin acceptarea acelei născociri numite Liga Națiunilor, care în mod fals și defăimător de Dumnezeu a fost caracterizată ca expresiunea politică a Impărăției lui Dumnezeu pe pământ. Adevăratul autor și părinte a contractului pentru Liga Națiunilor este Satan Diavolul, dumnezeul lumii acesteia rele, care a pus în picioare Liga Națiunilor ca ultima încercare a sa disperată, de a înșela pe oameni, de a-i abate dela adevăratul Dumnezeu și de a ține sub domnia sa proprie.... 1) Legea lui Dumnezeu a fost disprețuită și tratată ca un lucru de nimica; 2) în decursul veacurilor au fost organizate stăpânirile mondiale și au urmat în ordine cronologică și acum au ajuns la punct culminant în Imperiul Britanic; 3) în toate aceste stăpâniri mondiale în numele religiei și în numele Dumnezeului atotputernic au săvârșit amăgire publică și îndeosebi preoșimea a fost folosită în scopul, să săvârșescă o astfel de amăgire; 4) a sosit timpul când Atotputernicul se va face de cunoscut oamenilor și își va demonstra scârba împotriva a toată fășăria; 5) pentru aceasta a așezat Iehova Dumnezeu pe Regele său pe tronul Lui de autoritate și jude-

cată; 6) Impărăția lui Dumnezeu este leacul de săvârșit pentru toate relele omenești, și nu există altul; 7) domnitorii de pe pământ să fie cu băgare de seamă la aceasta și să asculte faptele acestea”.

12 După ce rezoluția a fost citită înaintea publicului și după aceea a fost ținută vorbirea care întărea rezoluția, în ziua următoare apoi „Daily News” una din ziarele de frunte din London, a publicat un complex reportaj despre rezoluție și vorbirea publică. Tirajul zilnic al acestui ziar era atunci de 800.000 de exemplare, și afară de aceasta au mai fost tipărite și distribuite încă multe exemplare. Această adunare generală a fost prin urmare o prevestire către domnitorii „Creștinătății” și aceasta stabilește timpul pentru începutul „fărădelegii” sau „nelegiuirii” amintite de profetul Daniel în 8:13, deoarece de acum încolo domnitorii au primit prevestirea în cercul lor propriu de activitate. Intrucât acum au tipărită prevestirea în presa zilnică proprie a lor, atunci aceasta exclude, că ar putea să desmințescă că ar fi fost informați. „Creștinătatea” arătând prin aceasta Imperialismul Anglo-American, nu numai că a neglijat de a da ascultare atență acestei mărturii și acestei vestiri, ci s'a purtat cu dispreț față de chestiunea aceasta și a continuat să calce în picioare poporul uns al lui Dumnezeu și de a se opune cu dușmănie lui Dumnezeu și Impărăției sale. Să observăm că profeția nu spune că uriciunea pustiei și călcarea oștirii și a Sanctuarului se va sfârși la sfârșitul celor două mii trei sute de zile. Profeția numai atâta spune că Sanctuarul va fi curățit în timpul acesta.

13 Adunarea generală din London a martorilor lui Iehova a luat început la 25 Mai 1926, și în cursul adunării a fost rezoluția compusă, votată și publicată. Intrucât Domnul lucrează prin poporul său credincios, care se află pe pământ în calitate de martorii săi, este potrivit, ca rezoluția s'o privesc ca o notificare a Domnului către domnitorii lumii. În lipsa deosebitelor date opuse, urmează să se aplice metoda biblică de socotirea timpului asupra celor 2300 de zile, anume timpul după sistemul lunar. Alte metode de socotirea timpului sunt iscodite de organizația lumii acesteia, adică dela organizația lui Satan. Dacă cele 2300 zile le socotim după metoda biblică, atunci timpul adevărat este de șase ani, patru luni și douăzeci de zile. Dacă noi începem să numărăm dela fărădelegea izvorită din Liga Națiunilor și din explicarea în legătură cu aceasta, cece trebuie să înceapă la 25 Mai 1926, atunci cele 2300 zile sau șase ani, patru luni și douăzeci zile se sfârșesc la 15 Octombrie 1932. Găsi-vom oare dovezi, care vor arăta că curățirea Sanctuarului a avut loc în acel timp?

14 Este sigur că curățirea Templului, care este Casa lui Dumnezeu s'a întâmplat, după ce Christos Isus a apărut în Templul său și a început să judece. (1 Petru 1:17) Aceia, cari în acel timp și în cursul judecății au fost găsiți ca neapși,

au fost culeși și dați afară. (Matei 21:18-51) Intreaga operă de curățire se va face de Domnul, de marele Judecător, și poruncile sale vor fi executate de ingerii Lui, cari păzesc la intrarea Templului. Aceia, cari prin felul purtării lor s'au pus în clasa „omului fărădelegii”, au fost izolați ca nelegiuți și cei ce fac poticniri, și alungați afară din Templu. Toți cei ce se mărturisesc ca urmași ai lui Christos Isus, îndeosebi preoțimea „Creștinătății” și mai marii turmelor lor, după ce li s'a dat explicarea amintită mai dinainte, în urma răscoalei lor urmată după prevestirea de mai sus, vor fi excluși cu desăvârșire și pentru totdeauna din clasa Templului sau a Sanctuarului. A trebuit să vină timpul, când toți aceia cari au folosit Templul sau organizația lui Dumnezeu, ca să facă un serviciu personal sau din amor propriu, din dor de câștig, să fie scoși afară deoarece clasa Sanctuarului la sfârșitul timpului hotărât trebuie să fie curată, pentruca să se aducă lui Iehova o jertfă energetică, fără frică și dreaptă a preamăririi lui Iehova Dumnezeu. Ce s'a întâmplat deci la sfârșitul celor 2300 de zile?

Articolele „Watch Tower” în edițiile din 15 August și 1 Septembrie 1932 a pus în vedere poporului lui Dumnezeu dovada scripturală, că nu există după Scriptură o slujbă de „bătrân” ales cu voturi ale creaturilor; că prin urmare alegerea de bătrâni cu astfel de metode trebuie să înceteze. Indată ce informațiunea aceasta a ajuns la grupe, s'au luat măsuri, ca-să-si organizeze serviciul, și să elimineze toate „slujbele cu alegerea”, atari ca bătrâni și diaconi. Este bine cunoscut că în istoria adunării aproape toate grautățile dintre poporul lui Dumnezeu sunt a se atribui influenței „bărbaților încăpăținați” din adunare, în timp ce au îmbrăcat slujba de bătrân creată prin vol și au stăruit în aceea ca să domnească peste poporul lui Dumnezeu. Aceasta clasă de oameni a fost aceea, care a fost o piedecă în calea rămășiței, și care a combătut jertfa ei zilnică, anume serviciul ei zilnic pentru Iehova și împărăția sa. (Evr. 13:15) Pe mai departe a mai fost clasa aceea, care în diferite grupe sau răscolul împotriva organizației de care se servește Domnul, și care a înfățișat Societatea cașieun ar fi o uzină de cărți pe o bază comercială vicleană. Cei mai mulți dintre acești bărbați au stăruit în aceea că în urma slujbei lor ca bătrâni aleși au avut pretenție la o deosebită considerație, și că numai lor le stă în drept să dirijeze, ce să se facă în adunare sau în grupă. Ei au dorit să câștige aprobarea din partea altor creaturi și din pricina avantajului lor egoist au pretins, să ocupe o poziție mai onorabilă decât alții. Sanctuarul desigur nu putea să fie curat, pânăce nu au fost înlăturați toți aceștia și pânăce nu s'a realizat o unitate deplină între toți membrii clasei Sanctuarului. Edițiile amintite mai sus a revistei „Watch Tower” pentru anul 1932, au publicat o metodă de organizare pentru serviciu. Multe grupe au început imediat cu organizația serviciului în felul arătat. În „Watch Tower” din 15 Octombrie

1932 s'a publicat o hotărâre care a fost o acceptare a notificării publice a Domnului prin canalul său de mijlocire cu privire la metoda potrivită de organizare. În intervalul dela Septembrie până la 15 Octombrie aproape toate grupele a poporului lui Dumnezeu din țară (America) s'au organizat după aceste norme. Este așadar o prevestire dată cu deplină putere a poporului lui Dumnezeu, și prin urmare dela Domnul prin poporul său, că slujba de bătrân după alegere cu vol a încetat; dar însă toți aceia cari sunt în Templu, deci în unitate deplină cu Domnul Isus și unși, pe baza maturității lor în Christos, în înțelesul Scripturii sunt bătrâni. Hotărârea amintită mai sus a apărut în „Watch Tower” din 15 Octombrie 1932 exact la sfârșitul celor 2300 de zile. Astfel fiecare uns să compare profecția cu faptele și însuș să judece, dacă explicare dată aici asupra celor 2300 de zile nu este Scripturală. Dacă este potrivită, atunci acesta este un motiv pe mai departe, pentruca poporul lui Dumnezeu să continue să se buceure și să sulte de bucurie că aceasta este o dovadă pe mai departe că Domnul conduce toate învățelile poporului său, atât timp pânăcând acesta rămâne credincios față de El.

Căleat în picioare

„Criciunea pustirii, despre care a vorbit profetul Daniel”, stă încă în „locul sfânt”, adică încă tot afirmă, că ar fi metoda Domnului, de a governa lumea, și va sta și pe mai departe așa, pânăce va fi nimicită de puterea lui Iehova. Întrebarea pusă în Daniel 8:13 amintește atât „călearea în picioare a sfântului Locaș cât și oștirea”. Evident că cuvintele „sfântul Locaș” și „oștire” sunt folosite pentru a se aplica asupra membrilor rămășiței, care petrec încă pe pământ, și încotinu sunt combătuți de Satan și organizația sa din pricina credincioșiei lor întru transmiterea mărturieii lui Isus Christos. (Apocalips 12:17) Scriptura nu arată că clasa dată pentru căleare în picioare la sfârșitul celor 2300 de zile va fi scăpată și liberată; și nu avem nici un motiv, să presupunem că pe vremea curățirii Sanctuarului vor fi liberi de persecuțiuni. Chiar contrarul trebuie să așteptăm. Isus ne explică motivul pentruce răspunsul la întrebarea pusă în Daniel 8:11 se mărginește la curățirea Sanctuarului. Partea clasei Templului care trăește pe pământ este rămășița credincioasă; și organizația lui Satan, îndeosebi partea cunoscută ca sistemul de domnie mondială Anglo-American, sau „Creștinătate”, va continua să combată pe acești martori credincioși ai lui Iehova până la bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic. Atunci se va scula Iehova, cum declară Scriptura, și se va lupta contra națiunilor și va ieși biruitor din luptă. Și în vremea aceasta, rămășița credincioasă, care nu va fi stărpită mai de vi-ne din organizația Lui, apoi eliberată pe deplin va fi pentru totdeauna mântuită de mâna marei unecionar a celui al lui Iehova, care

are conducerea în bătălia aceasta. — Zaharia 11:2-3.

¹⁷ Cuvântul ebraic în Daniel 8:14, care în versiunea autorizată engleză și Allioli este tradus cu „a curăți” (cași traducerea nouă românească, până-când în traducerea Nițulescu se traduce „a birui”), este tsadaq, și acest text este unicul în care acest cuvânt se traduce astfel. În alte texte acelaș cuvânt se traduce cu „fii drept”, „fii îndreptățiți”, „fii după dreptate”, a „justifica”, a „lucra după dreptate”, „a se alipi dreptății”, „a se dovedi nevinovat”. Așadar cuvântul are înțelesul de justificare și biruință pentru dreptate. Această arată așadar că rămășița ocupă o poziție holărită și lămurită de partea lui Iehova, este cu totul devotată Lui și Împărăției Sale și se dovedește ca dreaptă. Din aceasta rezultă că Iehova nu va îngădui, ca să aparțină oricine la clasa aceasta, care nu este în oareșcare privință în armonie cu Împărăția și opera ei.

¹⁸ Curățirea are loc pe vremea, când clasa Templului va fi dusă în Templu și în unitate desăvârșită cu Christos Isus. Iehova face de martorii Lui această clasă credincioasă a rămășiței și la aceasta trebuie să pună o mărturie clară și lămurită pentru Numele și onoarea lui Iehova. El folosește pe aceasta clasă, să pună mărturie împotriva organizației lui Satan, înainte ce va nimici organizația aceasta. Trebuie să sosească timpul, când întrebarea cea mare de discuție să fie rezolvată cu desăvârșire și pentru totdeauna; și Iehova Dumnezeu voeste ca prevestirea, că El este Dumnezeu, să fie pusă în vedere în mod clar tuturor acelor, cari afirmă și susțin în careva formă că ar fi urzit un plan pentru prosperitatea oamenilor; cari însă în la un dumnezeu cu totul altul decât Iehova. El folosește pe martorii săi să transmită vestea aceasta și pentru aceasta le spune: „Să se strângă toate neamurile și să se adune popoarele! Cine dintre ei a vestit aceste lucruri? Cari dintre ei ne-au făcut cele dintâi prorociri? (Despre lucruri care sunt încă înaintea noastră.) Să-și aducă martorii și să-și dovedească dreptatea (ebraic: tsadaq), ca să asculte oamenii și să zică: Adevărat! Voi sunteți martorii mei, zice Domnul, voi și Robul meu pe care l-am ales, ca să știți, ca să mă credeți și să înțelegeți că Eu sunt: înainte de mine n'a fost făcut nici un Dumnezeu; și după mine nu va fi.” (Isaia 43:9, 10) „Numai în Domnul, mi se va zice, locuște dreptatea și puterea; la El vor veni și vor fi înfrunțați toți ceice erau mâniați împotriva Lui. În Domnul vor fi făcuși neprihăniți și proslăviți toți urmașii lui Izrael (Poporul ales al lui Dumnezeu).” — Isaia 45:24, 25.

¹⁹ Profetul Daniel nu a priceput înțelesul deplin a vedeniei, și s'a tânguit când a văzut pustiirea Sanctuarului. „Ascultă dar, acumă Dumnezeu nostru; rugăciunea și cererea robului Tău, și pentru dragostea Domnului, fă să strălucească fața Ta peste sfântul Tău, Locaș pustii!” (Daniel 9:17) Dumnezeu a spus lui Daniel, că cuvântul profeciei nu se va putea pricepe până la „timpul

sfârșitului”, în care vreme „marele voevod”, care este Christos Isus, Regele, se va scula.” (Daniel 12:1, 9) „Timpul sfârșitului” a început în Octombrie 1914, când Christos Isus ca Rege a fost așezat pe muntele Sion sau în organizația lui Dumnezeu ca Împărat. Domnul a vorbit lui Daniel, că la „vremea sfârșitului” mulți se vor curăți, se vor albi și se vor lămuri. (Daniel 12:10) Aceasta corespunde întocmai cu venirea lui Christos Isus la Templu să facă judecată în anul 1918. (Malachi 3:1-3) Aceasta indică începutul operii de separare (izolare) sau începutul curățirii Templului, și promisiunea este, că niciunul din cei nelegiuși nu vor pricepe, dar cei înțelepți vor înțelege. Curățirea clasei Sanctuarului trebuie să se termine la 2300 zile după „fărădelegea” (păcatul, nelegiuirea), dar nu la 2300 zile după începutul judecării. Motivul indicat de Isus, pentru ce o anumită clasă nu pricepe este acela, că ei „fac fărădelege”, adică, sunt nelegiuși pentru aceasta vor fi culeși laolaltă și vor fi aruncați în întunecul de dinafară și acolo vor avea parte cu făraucii. — Matei 13:11; 24:51; 25:30.

²⁰ Înțelepții sunt aceia, cari ascultă de Domnul, Lui se supun și de El sunt lăudați. Profetul lui Dumnezeu a întrebat: „Cât va mai fi până la sfârșitul acestor minuni?” (Daniel 12:6) I s'a spus lui Daniel că va dura „o vreme, vremuri și o jumătate de vreme”, anume trei ani și jumătate sau 1260 de zile după metoda biblică de socotire; sfârșitul acestui timp sau „sfârșitul acestor lucruri minunate” urma să se învedereze prin aceea că „puterea poporului sfânt va fi zdrobită de tot.” (Daniel 12:7) Sfârșitul domniei neîmpiedecate a lui Satan și începutul domniei lui Christos Isus indică cu hotărâre timpul sfârșitului, anume 1 Octombrie 1914 Trei ani și jumătate sau 1260 de zile mai târziu, adică la începutul luni Aprilie 1918 poporul sfânt al lui Iehova a fost risipit. Aceasta indică timpul sfârșitului acestor lucruri minunate și timpul începutului priceperii, deoarece Domnul Isus acumă este sosit la Templu. Aceasta arată cu totul clar, că profecia lui Daniel nu se putea înțelege înainte de 1918, și faptele arată chiar, că nici un om de pe pământ nu a putut-o înțelege, până ce nu a trecut trecut acest timp. (Vezi articolul „Zilele lui Daniel” din anul 1930) De la acel timp încoace numai „înțelepții” au priceput începutul Împărăției și alte adevăruri mari, pe care Iehova le-a învâțat poporului său. Care au înțeles-o, au fost mai întâi încercați, curățiți, albiți și probați în felul acesta; și aceasta a trebuit să se întâmple înainte ce erau capabili s'o înțeleagă și să aducă Domnului un dar în dreptate.

²¹ Mai departe, arătând timpul împlinirii acestei profecii, a zis solul lui Iehova către Daniel: „De la vremea când va înceta jertfa necurmată, și decând se va așeza uriciunea pustiitorului, vor mai fi o mie două sute nouăzeci de zile.” (Daniel 12:11) Începutul celor 1290 de zile, care fac trei ani și șapte luni, se indică prin două lucruri, cari vor exista în acelaș timp, anume prin încetarea

jertfei necurmate și prin așezarea uriciunii pustiei. Cum s'a arătat deja în tratatul acesta, încetarea jertfei necurmate a fost pricinuită de a șaptea stăpânire mondială sau de „Crestinătate” în primăvara anului 1918; și întemeierea Ligei Națiunilor, a „uriciunii pustiei”, deoarece stă în locul Impărăției lui Dumnezeu, a avut loc la sfârșitul lunii Ianuarie 1919; deci aceasta indică data ultimă a începutului celor 1290 zile; astfel dacă dela acest timp indicat socotim 3 ani și 7 luni, atunci sfârșitul acestor zile de necesitate cad la începutul lunii Septembrie 1922. Pe timpul indicat mai în urmă a trâmbitat primul inger a Domnului și a vărsat primul „potir” pe pământ, la care „poporul sfânt” al lui Dumnezeu a avut o parte. Pe vremea aceea poporul credincios al lui Dumnezeu a vestit prezența Regelui în Templu, și aceasta s'a întâmplat printr-o rezoluție solemnă, care a dat de înțeles că Iehova este singurul adevărat Dumnezeu; și că Christos Isus este Regele; că Impărăția a început, și că Liga Națiunilor este iscodirea Diavolului. Această rezoluție și dovedirea în legătură cu ea au fost votate în adunarea generală dela Cedar Point în anul 1922, tipărite îndată după aceea și în milioane de exemplare distribuite între popoarele „Crestinătății” întregi. Aceste fapte par cu siguranță să implinescă profeția în Daniel 12:11 cu privire la cele 1290 de zile.

Atunci a zis solul lui Iehova către Daniel: „Ferice de cine va așlepta și va ajunge până la o mie treisute treizeci și cinci de zile!” (Daniel 12:12) Sfârșitul celor 1290 zile indică timpul de mare încurajare pentru poporul lui Dumnezeu și din nou întăriți au intrat apoi în serviciul lui Iehova. Cuvintele profeției citate mai sus, arată că sfârșitul celor 1335 zile trebuie să semnaleze începutul unui timp de binecuvântări deosebite a poporului lui Dumnezeu depe pământ. Dela Septembrie 1922 multe adevăruri au fost descoperite dau credincioșilor o încurajare mare, ca să efectueze lucrul cu zel; exact cu 1335 zile mai târziu, pela sfârșitul lunii Mai 1926, precis la 25 Mai a aceluși an, Iehova a lăsat să se abată binecuvântările sale asupra poporului său, care atunci era adunat la adunarea generală dela London, și în același timp ingerul Domnului a vărsat „potirul” al cincilea. (Apocalips 16:10) Aceasta a indicat începutul timpului de fericire pentru poporul lui Dumnezeu și timpul acesta nu se va sfârși niciodată. Aceasta a indicat pe mai departe începutul timpului, dela care trebuie să se numere cele 2300 de zile. În timpul acela a văzut poporul lui Dumnezeu mai bine ca oricând mai înainte concluzia falsă a învățaturii că oamenii prin dezvoltare de caracter și atitudine tăfarnică (ipocrită) ei înșiși s'ar putea pregăti pentru Impărăție; și au început să înlăture toate lucrurile de acest fel și sincer și pe față să pășască înaintea Domnului și să se increadă în Domnul, pentrucă El să-i facă potiriviți pentru Impărăția sa; recunoscând că partea lor anume ia ea este de a-și

implini cu credincioșie legământul.

23 Vărsarea „potirului” al cincilea, care era mărturia îndreptată către națiunile lumii, a semnalat începutul „fărădelegii pustitoare” a păcatului intenționat, care face pustiu” (Daniel 8:13); astfel acesta a fost începutul celor 2300 de zile, la sfârșitul cărora trebuie să se curătească Sanctuarul, ce a avut loc, cum s'a arătat mai sus. Scriptura și faptele dovedesc, că cele patru timpuri indicate în profeția lui Daniel, cum s'a amintit mai sus, sunt a se înțelege literal și nu simbolic. Afară de aceasta s'a mai arătat că aceste profeții nu s'au putut pricepe mai de vreme decât venirea Domnului Isus în Templu în anul 1918, și atunci numai de aceia au fost pricepute cari sunt cu totul devotați marelui Judecător Isus Christos și sunt aprobați de El.

A d v e r s i t a t e

24 Trebuia să așteptăm ca după curățirea definitivă a Sanctuarului, unii vor afirma că aparțin organizației lui Dumnezeu, cu toatăci ei combat clasa Sanctuarului. Dela ediția „Watch Tower” din 15 Octombrie 1932, sunt anunțați, cari înainte de acest timp erau în legătură cu poporul uns al lui Dumnezeu, cari au pășit în dușmănie pe față cu Societatea și lucrul ei săvârșit pe baza poruncii Domnului. Conducătorii între acești adversari sunt aceia cari încă nu demult au îmbrăcat în grupele poporului lui Dumnezeu slujba de „bătrân ales cu vot”. Intre timp însă numai puțini s'au descoperit în felul acesta. Acești contrari niciodată nu au dovedit vre-un zel sincer pentru Domnul și Impărăția sa. Ei preferau să lină vorbiri, să fie priviți înțelepți și să lase în grija altora să ducă între oameni vestea Impărăției. Acuma murmură și se plâng de Societate și lucrul de mărturie, pe care îl face în Numele Domnului. Aceasta este o dovadă pentru faptul, că acești murmurători și jehitori nu au fost aprobați ca încercați, nu au fost aduși în Templu și pentru aceasta nu au fost născuți de organizația lui Dumnezeu; prin urmare nu sunt învățați dela Dumnezeu, și nu au pace. Conducătorii în dușmănia lor au putut să influențeze pe cei slabi, ca să le urmeze; pentru aceasta se explică aici adversitatea aceasta, și cum să se poarte poporul lui Dumnezeu față de ei. (Iuda 20-22) Curățirea Templului aduce cu sine de necesitate, că cei lepădați vor fi puși la o parte; și neapărat trebuie să fie unii ca aceia, cari nu vor fi aprobați, deoarece dealtfel nu ar trebui să se facă nici o lucrare de curățire. Faptul că adunarea lui Dumnezeu este unitară acum, înseamnă că de sine înțeles toți trebuie să conlucreze, pe mai departe că aceia cari se luptă contra lucrului, nu sunt în armonie cu Christos și cu lucrarea de mărturie pentru Dumnezeu și Impărăția sa. — Revista din 15 Noiembrie 1932, paginile 317-319.

25 Dacă contrarii combat activitatea unitară a rămășiței întru transmiterea mărturiei precum și în vestirea în același timp a răzburării lui Dum-

nezeu împotriva dușmanului, aceasta dă de înțeles că acești contrari nu sunt în Sanctuar. Scriptura declară, că unitatea chiar pentru aceea trebuie să fie adusă la cale, pentruca sfinții să fie pregătiți pentru servicii. (Efezeni 1:12) O altă versiune a aceluși text sună: „Pentruca poporul Lui să fie cu totul echipat pentru lucrarea serviciului.” (Weymouth) Curățirea Templului sau a clasei Sanctuarului pregătește un popor, exclusiv pentru lucrul acesta. Timpul se apropie cu grabă în care Iehova își va justifica Numele. Înainte ce se va împlini această justificare în bălălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic, Dumnezeu dorește să aibă o oaste de martori adevărați și credincioși, pentruca să conlucreze în unitate și armonie deplină întru transmiterea mărturiei. Faptele arată că chiar o astfel de oaste de martori credincioși este încontinuu activă în aceasta lucrare, și împrejurararea aceasta să le servească de o mare încurajare.

²⁶ Sunt unii din poporul Domnului, cari sunt nedumeriți de căderea și de-dușmănia demonstrată de acești căzuți, și au fost aplicați să facă încercarea, ca pe acești căzuți să-i readucă la armonie. O astfel de încercare este greșită. Când femeia lui Ezechiel a murit, Domnul i-a poruncit ca să nu se lănguiască. (Ezechiel 24:18) Aceasta arată, că credincioșii nu trebuie să bocească pe cei necredincioși și să nu încerce să-i readucă în Templu. Numai cei ce rămân în Sanctuar, și nimeni alții nu vor prețui adevărurile acestea. Psalmistul văzu pe ceilalți, și a fost desnădăjduit când a văzut că ceilalți nu pot să priceapă: „M-am gândit la aceste lucruri să le pricep, dar zădarnică mi-a fost truda, pânăce am intrat în sfântul Locaș al lui Dumnezeu, și am luat seama la soarta-dela urmă a celor răi.” (Psalm 73:16, 17) Niciunul din sfinți să nu se lase la discuții cu cei ce sunt contrari. Să lăsăm pe contrari să umble în drumul lor, credincioșii însă să caute să continue cu sârguință să pună mărturia și să facă lucrarea pe care Domnul le-a pus-o în mână. Să avem în vedere că toți copiii lui Dumnezeu născuți dela „femeia” sa sunt în Sanctuarul său și membrii în familia Lui sfântă; și toți aceștia vor fi învățați dela Dumnezeu și se bucură de mare pace. Nimeni alții nu au acest privilegiu binecuvântat, și nici un om nu le-o poate da. Este foarte important, că fiecare din clasa Templului să ia seama acuma neîmpărțit la poruncile lui Christos Isus, a marelui Profet al lui Dumnezeu, și să fie gata în orice vreme să demonstreze o ascultare cu bucurie. Cei ce rămân în Sanctuar în toate vremurile vor lăuda și servi pe Iehova: „Glasul Domnului face pe cerboaică să nască: El despoaie pădurile; în Locașul Lui totul strigă: Slavă!” (Psalm 29:9) „Strălucire și măreție sunt înaintea feței Lui, slava și podoaba sunt în Locașul Lui cel sfânt.” (Psalm 96:6) „Ridicați-vă mâinile spre sfântul Locaș, și binecuvântați pe Domnul. Domnul să te binecuvinteze din Sion, El, care a făcut cerurile și pământul.” (Psalm 134:2, 3.) Sanctuarul lui Iehova este palatul sau

locașul Lui. Toți cei ce sunt în Sanctuar, vor asculta de poruncile sale. „Lăudați pe Iehova! Lăudați pe Dumnezeu și Locașul Lui cel sfânt, lăudați-l în întinderea cerului, unde se arată puterea Lui!” (Psalm 150:1) Domnul și-a curățit Sanctuarul, pentruca unșii Lui să poată aduce necurmat o jertfă în dreptate; și dacă fac aceasta, vor păstra neprihănirea lor față de Iehova și vor avea o parte la justificarea N numelui său.

²⁷ Trebuie așteptat că „creștinătatea” va continua lupta ei mășnavă contra unșilor Domnului, aceasta întru nimic să nu-i descurajeze. Ei văd acuma, că aceasta a fost puterea nelegiuită a lui Satan, care a făcut să înceteze „jertfa lor necurmată” și a așezat uriciune pustiirii și a călcat în picioare pe poporul sfânt al lui Dumnezeu; că Iehova încurând se va răzbuna asupra dușmanului, întrucât va zdrobi cu desăvârșire pentru totdeauna organizația aceasta nelegiuită. O mână mică de copii curățiți ai Lui depe pământ, curățiți pe baza faptului, că sunt în Christos și sub conducerea Lui, îi sunt devotați pedeplin și fără rezerve, vor continua cu credincioșie să vestească mărturia; deoarece cred neapărat în Iehova și au încredere deplină în El și știu, că la timpul hotărit le va hărăzi o biruință desăvârșită prin Isus Christos, și că Impărăția Lui în veci de veci va justifica Numele Lui cel sfânt.

²⁸ Dela publicarea hotărârii în „Watch Tower” din 15 Octomvrie 1932, există unii, cari ani de-a rândul au îmbrăcat slujba de „bătrân ales cu vol”, și cari încă și acuma afirmă că ar aparține Domnului, cari însă combat cu putere lucrul de mărturie a Societății și în general protestează contra a orice ce se execută de organizația Domnului. Unii dintre aceștia rămân în grupele acelorora, cari sunt devotați cu credincioșie lucrului. Arată oare aceasta că clasa Sanctuarului a fost curățit pela 15 Octomvrie 1932? sau că trebuie să se mai facă ceva în legătură cu lucrul de curățire?

²⁹ Înainte ce am răspunde la întrebarea aceasta, am dori să amintim o scrisoare, care a sosit chiar în vreme ce s'a scris acest articol și este asemenea ca și un alt număr mic de scrisori, cari se ocupă cu chestiunea aceasta. Scriitorul epistolei este unul care ani de-a rândul a fost un bătrân ales cu vol al unei grupe a poporului Domnului, care însă a stăruit la aceea, ca să umble de capul lui. El a ridicat proteste contra aceluși conducător regional de servicii, care a fost trimis de Societate la grupă, ba chiar a cauzat greutăți și conducătorului local, dar el însuș de fapt nu face nici o lucrare serioasă; și acuma dela publicarea hotărârii amintite mai sus, continuă să citeze texte scripturale, ca să se justifice pe sine și calea sa pe care a apucat; și face multă larmă în jurul procedurii apucată de Societate. Martorii lui Iehova sârguincioși și desinteresăți cari aparțin grupei aceleia, de curând s'au organizat în felul arătat de „Revistă” și au înaintat cu lucrarea, dar nu iau în seamă pe acești „bătrâni aleși cu volul”. Și acuma se va etă

și crășnește cu dinții asupra conducătorului de servici și asupra Societății și asupra lucrului ei. Aceasta se amintește aici, pentru că răspunsul la întrebarea de mai sus, cum se dă de Domnul Isus Christos, să se poată înțelege și prețui. Isus a zis cu privire la Sanctuar și curățirea ei, că El va trimite, pe îngerii Lui și va scoate pe cei nelegiuți și cari sunt pricină de păcățuire. „Și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrășnirea dinților.” (Matei 13:12) Astfel este evident că după curățirea Templului sau a Sanctuarului, aceia, cari sunt înafară de Templu, se vor văta, vor urla și vor scrășni cu dinții lor. Isus spune despre aceștia că sunt niște servi răi și netrebnici, și le ia „talentul”. „Iar pe robul acela netrebnic aruncați-l în întunericul de afară: acolo va fi plânsul și scrășnirea dinților”. — Matei 25:28-30; Apocalips 22:15.

10. Apoi, după curățire, credincioșii din Templu vor străluci ca martorii lui Iehova, și despre aceasta spune Isus: „Atunci cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor.” (Matei 13:13) Cei ce fac parte din Templu nu au nici un motiv sau timp ca să plângă, ei pentru dăușii este un timp de servicii cu bucurie întru preamărirea lui Iehova. (Isaia 12:2-6) Psalm 29 versul 9) Intrucât sunt în Templu, vor fi învățați de Iehova și prețuiesc mâncările pe cari li le-a dat. (Isaia 54:13) Ei stăruiesc în aceea, ca să țină poruncile lui Dumnezeu: „Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă parte la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!” (Apocalips 22:14) Dacă cineva se află în Templu și apoi devine necredincios, atunci de tot sigur îngerul Domnului îl va culege și îl va da afară. Credincioșii cari sunt în Templu au o parte la justificarea Numei sfânt al lui Iehova.

Întrebări pentru studiul berean

Alin. 1. Ce se cere dela clasa Sanctuarului lui Iehova?

La cine se referă Isaia 52:11? Ce descriere pe mai departe a acestei clase găsim în legătura textului?

Ce li se poruncește să facă și pentru ce?

Alin. 2. Cine curățește și lămurește cum arată Malaeni 3:3? Când și în ce scop are loc aceasta?

Alin. 3. Fă deosebire între curățirea la care se face aluzie în 2 Corinteni 7:1 și curățirea la care se referă profetic 4 Moise 19:13.

Alin. 4. Arată în amănunt cu citarea textelor referitoare la împlinirea din Matei 12:12, aplicat la Templul adevărat. Care este scopul acestui lucru de curățire?

Alin. 5. Cine este „cornul mic”? De cine este folosit ca uneltă și în ce privință se folosește astfel? De cine a) a fost desființată „jertfa necurată”? b) Când s'a așezat „uriciunea pustiirii”? c) Cum și când s'a călcat Sanctuarul în picioare?

Alin. 6. Ce înseamnă curățirea Templului? Cum și când se întâmplă aceasta? Explică faptul, că profeția aceasta nu s'a putut pricepe în trecut. Cine poate aștepta ca să înțeleagă chestiunea în timpul de față și pentru ce?

Alin. 7. „Zilele lui Daniel” să se privească literale sau simbolice? Pentru ce? Ce spune chiar întrebarea profetică și răspunsul referitor la 2300 zile? Ce expresiune este de a se întona îndeosebi aici la această explicare?

Alin. 8. Fă deosebire între „păcat” și „răsecoală” (sau cum se folosește aici „fărădelege”; „călcarea de lege”). Arată prin exemplu împrejurarea care face responsabil pe nelegiuit pentru călcarea sa de lege.

Alin. 9-12. Explică cum a încercat Diavolul ca să scutească „creștinătatea” de răspunderea călcării legilor lui Dumnezeu. Explică faptele care stabilesc răspunderea pentru „uriciunea pustiirii”.

Alin. 13. Când au început cele 2300 de zile? Pe ce bază s'a tras această concluzie? Când se va sfârși timpul acesta?

Alin. 14, 15. Când a început curățirea Templului? Ce ar fi rezultatul judecării ce începe acum? De cine se face lucrarea de curățire? Ce scop are curățirea aceasta? Arată ce s'a întâmplat întru împlinirea profeției cu privire la curățirea Sanctuarului la sfârșitul celor 2300 de zile.

Alin. 16. Explică a) dacă „uriciunea pustiirii” stă încă în locul cel sfânt, b) dacă „sfântul Locaș și oștirea sunt încă călcate în picioare”, c) că experiențele prezente ale rămășiței sunt de așa natură, cum ar trebui să aștepte luând în seamă și alte texte scripturale referitoare la aceasta.

Alin. 17. Arată adevărul important și memento, care zace în înțelesul cuvântului „a curăți”, cum se folosește în versul 14.

Alin. 18. În ce relație stă curățirea Templului cu Isaia 13:9, 10 și 15:24, 25?

Alin. 19. Care este motivul lui Daniel, ca să ceară binecuvântarea lui Dumnezeu pentru Sanctuar? Când trebuie să se priceapă vedenia profetică și cuvântul profeției? De cine? Când trebuie să se împlinească Daniel 12:10 și pentru ce? Pentru ce nu trebuie să înțeleagă aceasta cei nelegiuți?

Alin. 20. Cine sunt cei înțelepți? Aplică întrebarea pusă asupra lui Daniel 12:6 și răspunsul dat la aceasta asupra Daniel 12:7. Ce este dovada, că numai cei înțelepți vor înțelege?

Alin. 21. Ce indică în profeție începutul celor 1290 de zile? Când și cum s'au adus la iveală aceste ambe lucruri? Când s'au început deci cele 1290 de zile? Când s'au sfârșit? Ce s'a întâmplat atunci?

Alin. 22, 23. Când s'au început cele 1335 de zile (12:12)? Care au fost binecuvântările legate cu aceste zile? Ce s'a întâmplat la sfârșitul acestui timp? În ce legătură stă aceasta cu Apocalips 16:10? Și cu cele 2300 de zile din profeția lui Daniel? Și cu „uriciunea pustiirii”? Și cu „curățirea Sanctuarului”?

Alin. 24. Descrie dușmănia care s'a manifestat pe mai departe după „curățirea Sanctuarului”. În ce constă activitatea lor principală? Care este înțelesul căii apucate de dăușii? Arată baza scripturală pentru această concluzie referitoare la ei.

Alin. 25. Ce scop are aceea, de a aduce adunarea la unitate? În ce relație stă aceasta cu curățirea Templului sau a clasei Sanctuarului? Cum se descoperă, că s'a realizat o astfel de unitate și că servește scopului arătat mai înainte?

Alin. 26, 27. Cum să se poarte credincioșii față de aceea, cari s'au făcut contrari sau cari au căzut? Pentru ce? Ce este dovada că cineva este în Sanctuar? Cum vor privi credincioșii dușmănia provenită de la „Creștinătate”? Cum vor proceda și care este baza credinței și încrederii lor?

Alin. 28, 29. Arată printr'un exemplu atitudinea umoră cu privire la activitatea de mărturie a organizației

vizibile a Domnului, pentru a lămurii, dacă mai trebuie să se facă o lucrare de curățire. Explică starea lor actuală pe baza textelor Scripturale.

Alin. 30. Cum este a se aplica Matei 13:13? Pentru ce au credincioșii o apreciere și bucurie? Ce privilegiu pe mai departe pot încă aștepta?

W. T. din 15 Iulie 1933.

PROCEDURA CONTRA DUȘMANILOR

LIBERARE deplină și trairnică de sub neliniștea asupraitoare în lumea largă, este pusă la cale de marele Creator Iehova, pentru toți oameii iubitori de pace.

Din Sfânta Scriptură reeasă clar, că lui Satan, cu toate că a devenit dușmanul lui Dumnezeu, i-a fost îngăduit să rămână în cer, până ce a sosit timpul lui Dumnezeu să fie expulsat de acolo. În Iov 1:6 stă scris: „Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi de s'au înfățișat înaintea Domnului. Și a venit și Satan în mijlocul lor.” Aceasta s'a scris după potop, și împrejurările arată fără îndoială că Satan pe timpul acela a avut intrare în cer. Cu domnia nelegiuită a lui Satan în cer era în legătură o oaste de spirite rele sau îngeri căzuți. (Efeseni 6:12) Acești nelegiuiți împreună cu Diavolul au alcătuit partea nevăzută a lumii și au exercitat o influență puternică asupra oamenilor. Dumnezeu însă la timpul său hotărât îi va nimici prin Christos. — 2 Petru 3:7-13; 1 Ioan 3:8.

Cu mult timp înainte a stabilit Dumnezeu alungarea lui Satan din cer. El a știut când va veni timpul acesta, aceea însă nu ni s'a descoperit, că însăși a cuiva să știe timpul acesta sau nu. După indicațiunile Scripturii aceasta nu i-a fost descoperit nici Domnului Isus, Dumnezeu însă natural că a știut înainte toate despre aceasta. „Cunoscute dela începutul lumii.” (Fapte 15:18) După învierea sa și prezentarea lui în cer, Isus a venit înaintea Tatălui său și Iehova Dumnezeu i-a spus: „Șezi la dreapta mea, până voi pune pe dușmanii tăi supt picioarele tale” (Psalm 110:1) Aceasta dovedește pedepșin, că Dumnezeu a hotărât deja atunci, ca să alunge pe Satan din cer și apoi să-l lase puțin timp pe pământ. Pământul este așternutul picioarelor lui Dumnezeu. Aceasta se exprimă clar în Isaia 66 vers 1. Pe Satan a-l face așternutul picioarelor lui Isus, înseamnă, că Dumnezeu îl va pune sub picioarele sale. Dar până la acel timp Isus a trebuit să aștepte. Christos Isus era deja pe timpul acela îmbrăcat cu autoritate și putere, și aceasta se arată prin faptul că Dumnezeu a vorbit către El: „Șezi pe tronul Meu, la dreapta Mea”, ceea ce dovedește o poziție de favoare. Isus însuși a spus, că cu ocazia suirei lui la cer s'a așezat la Tatăl său pe tronul său. Cu toate că Isus în timpul acela putea să facă orice, totuși nu a alungat din cer pe dușman, până ce nu a sosit timpul hotărât al lui Dumnezeu. Natural că putem fi siguri, că

atunci a procedat în armonie cu voia lui Iehova.

Satan dușmanul neimpiedecat și neconturbat a putut să continue operațiunile sale nerușinate, cu toate că Dumnezeu a știut că la timpul stabilit de El, va nimici toate lucrările rele a lui Satan. Secole de-arândul a privit Isus trufia și nelegiuirea contra lui Dumnezeu a lui Satan. El a văzut influența distrugătoare a lui Satan asupra guvernelor, națiunilor și singuraticilor oameni, pentru a-i abate dela Dumnezeu. El a trebuit să observe, cum Satan, dușmanul a defăimat pe Iehova și l-a reprezentat fals, și cum a persecutat pe creștini, cari cu credincioșie au ascultat de poruncile lui Dumnezeu: cu toate acestea, a trebuit să aștepte. Dumnezeu a urmărit un scop anumit, când a făcut pe Isus să aștepte cu atacul contra dușmanului, până la un timp hotărât. Pavel înțărăște că Isus a trebuit să aștepte, când spune: „El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, s'a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, și așteaptă de acum ca dușmanii Lui să-i fie făcuți așternutul al picioarelor Lui.” — Evrei 10:13, 23.

Evident că Dumnezeu a avut de gând ca la timpul hotărât să provoace pe Fiul său să intervină; și timpul pentru începerea procedurii a trebuit să fie sfârșitul lumii, când era să vină acela, „cărui i se cuvine dreptul”, cum a prezis Dumnezeu prin profetul său. Dovada adusă mai sus arată în mod convingător că timpul hotărât pentru aceasta a fost anul 1914. Sfânta Scriptură declară că la începutul timpului hotărât Dumnezeu a poruncit Fiului său iubit, prințului și preolului, ca să înceapă luptă împotriva lui Satan; și momentul acesta indică „Inceputul durerilor”. Stă scris: „Domnul va întinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii tale, zicând: Stăpânește în mijlocul dușmanilor tăi!” (Psalm 110:2) În acel timp s'a sculat Isus Christos, adică și-a exercitat puterea și autoritatea și, a început să acționeze contra dușmanului; și această procedură contra dușmanului progresează, deoarece dreptul de domnie a lui Satan este sfârșit. Acel timp este începutul bătăliei din cer prin Regele mărirei, cu Fiul lui Iehova și îngerii Lui pe de o parte și Satan, fiul necredincios al lui Dumnezeu, numit și șarpele cel vechi, și îngerii lui pe de altă parte. Dumnezeu vrea să dea de înțeles că aceasta este lupta Lui, și că Christos Isus conduce lupta contra dușmanului, și că Iehova Dumnezeu din acel motiv va face pe dușman așter-

nul picioarelor lui Isus, Iehova spune înțelesul: „Este lupta mea; opera aceasta însă voi lăsa s'o facă Fiul meu.” Natural că Satan în trufia lui nu a voit să părăsească de bunăvoie cerul, și astfel a urmat lupta. Aceasta se întărește de profetia lui Daniel, unde se declară, că Mihail a început să procedeze contra lui Satan. „Mihail” se referă la vînsul lui Dumnezeu, care este Christos Isus. Profetul spune: „În vremea aceea (anume la sfârșitul lumii, în anul 1914 sau la începutul durerilor) se va scula marele voevod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului Iău, căci aceasta va fi o vreme de strămtorare, care n'a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta.” (Daniel 12:1) Atunci a început timpul luptei din cer; și în acelaș timp a izbucnit și strămtorarea de pe pămînt. Cu ocazia războiului din cer Satan a fost aruncat cu desăvârșire din cer, și strămtorarea de pe pămînt va continua, pînăcînd își va atînge culmea în mizeria cea mai mare ce a fost vreodată, cînd apoi atît partea văzută cît și cea nevăzută a organizației lui Satan va suferi o înfrîngere desăvârșită.

O dovada care întărește aceasta se găsește în capitolul doisprezecelea a Apocalipsului. Cartea aceasta este scrisă în limbaj simbolic. Cuvîntul „Femeie” este folosit acolo pentru o ilustrație simbolică, anume, ca un simbol al organizației lui Dumnezeu, care aduce la iveală sau dă naștere guvernării drepte, închipuită simbolic ca „copilul de parte bărbătească”. În profetie stă scris: „Înainte ca să simtă dureri a născut, și înainte ca să i vină suferințele, a dat naștere unui fiu.” (Isaia 66:7) Spus potrivit, aceasta înseamnă că guvernarea s'a născut înainte ce a început lupta. Aceasta ordine corespunde naturii chestiunii, deoarece guvernarea nouă trebuie să vină în existență înainte ce se putea pune în aplicare lupta contra domniei lui Satan. În limbajul simbolic, a Apocalipsului apare urmașilor adevărați și credincioși ai lui Isus „un mare semn în cer”. Aceasta nu înseamnă cumva că în antilip creștini ar fi văzut semnul acesta cu ochii lor naturali, ci cercetători cu credință a profetiei dumnezeiești au recunoscut semnul mare, care a fost ilustrat prin femeie, pe organizația lui Dumnezeu. „Femeia” reprezintă Sionul și este „învăluită în soare, cu luna sub picioare, și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap.” Acest limbaj simbolic înseamnă că Sion posedă lumina soarelui a Cuvîntului lui Dumnezeu și a adevărului și se poartă corespunzător luminei ilustrate prin „lună”. Că „pe cap avea o cunună”, reprezintă, că Sion, organizația lui Iehova, este asemenea unei regine cerești și prin urmare este în stare să nască pe copiii lui Iehova. Bărbatul ei este Iehova, Regele vecătăcii. El a făcut-o înfricoșată.

În acelaș timp a apărut „un alt semn” în cer, „un mare bălaur roșu, cu șapte capete, zece coarne, și șapte cununii împărătești pe capete.” (Apocalips 12:3) „Bălaurul mare roșu” este organizația Diavolului. (Apocalips 20:1-3) „Cele șapte capete” reprezintă simbolic că Cel rău a exercitat o pu-

tere nevăzută nemărginită asupra națiunilor de pe pămînt, pînăcînd cele zece coarne în simbol dau de înțeles, că el guvernează toate guvernele și popoarele de pe pămînt. „Șapte” este un simbol al perfecțiunii cu privire la lucrurile nevăzute, pînăcînd „zece” reprezintă perfecțiunea lucrurilor văzute. Astfel aceste amîndouă împreună arată că Diavolul înainte de începerea luptei și pe vremea nașterii guvernului nou a exercitat o putere desăvârșită în cer (nevăzut) și tot așa pe pămînt peste națiunile pămîntului.

Nașterea „copilului bărbat” reprezintă simbolic Împărăția, și indică timpul cînd guvernarea lui Christos a început să procedeze împotriva lui Satan. Prima procedură a guvernării noi a fost expulsarea lui Satan din cer. Războiul din cer a început și Satan a fost aruncat jos din cer. „Și în cer s'a făcut un război, Mihail și îngerii lui s'au luptat cu balaurul. Și balaurul și îngerii lui s'au luptat și ei, dar n'au putut birui; și locul lor nu li s'a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pămînt; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: Acuma a venit mîntuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpînirea Christosului Lui; pentru că pîrișul fraților noștri, care zi și noapte îi pîra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.” — Apocalips 12:7-10.

Lucrurile cari s'a întîmplat pe pămînt, ne fac în stare ca să explicăm profetia și cu privire la timp. Ceeace face de cunoscut începutul durerilor, anume izbucnirea războiului mondial în anul 1914, stabilește momentul; și durerile acestea trebuie să dureze launț contra Diavolului pînă la bătălia cea mare a Dumnezeului Atotputernic, care bătălie se va sfîrși cu nimicirea a toată puterea pămîntească a dușmanului. (Apocalips 16:13-16) Cînd războiul din cer s'a sfîrșit, procedurile și măsurile au fost continuate pe pămînt. „Deaceia bucurați-vă ceruri, și voi cari locuiți în ceruri! Vai de voi, pămînt și mare! Căci Diavolul s'a pogorit la voi cuprins de o mînie mare, fiindcă știu, că are puțină vreme. Cînd s'a văzut balaurul aruncat pe pămînt, a început să urmărească pe femeia, care născuse copilul de parte bărbătească.” — Apocalips 12:12, 13.

Satan care atunci și de atunci a recunoscut, că timpul său pentru pregătirile la lupta cea mare a Armagedonului este scurt, continuă ca să ațâțe națiunile la un alt război mare; în timp ce prin Gog, funcționarul său suprem nevăzut, și fiii lui devotați cu credincioșie, preoții, a pus la cale o persecuție infamă contra acelor, cari aici pe pămînt reprezintă cu credincioșie pe Dumnezeu Cel Prea Înalt. Aceste persecuțiuni infame continuă încă. Aceasta este și explicație pentru faptul, că preoțimea și sistemul lor religios organizat, și lăsat peste întreg pămîntul, azi cu atîta putere combat vestirea adevărului despre întemeierea guvernării drepte a lui Dumnezeu. Isus nu numai că a de-

clarat că (în anul 1911) războiul mondial fi începutul durerilor, ci afară de aceasta și că sfârșitul definitiv se va caracteriza printr-o înmăntare fără seamăn de pe pământ, și că strazarea aceea va fi cea din urmă. „Pentru că atunci va fi un necaz atât de mare cum n'a fost niciodată de la începutul lumii până acum, și n'îi va mai fi. Și dacă zilele acelea n'ar fi fosecitate, nimeni n'ar scăpa; dar, din pricina lor aleși, zilele acelea vor fi scurte.” (Matei 24, 22) Aceste cuvinte a Măestrului lasă străduie febrile și disperate a diferitelor guverne pentru dezarmare, să fie înțelese pentru căizerie ce n'a mai fost. Fără îndoială domnitorii acestor guvernări nu știu că în realitate Satan e acela, care îi așază să se înarmeze. Fiindcă aici trage atențiunea asupra acestor fapte, aceasta se face cu scopul de a discredită pe regenți și să-i disprețui, ci numai cu scopul, de a arăta că războiul împrejurar, pentru că atât regenții cât și poporul să poată ști, că Satan este marele dușman al omului.

În lupta cea mare din cer Isus a fost comandantul și a câștigat biruința. Profetul vine că Iehova s'a întors către Fiul său iubit și a zis: „Domnul a jurat și nu-i va părea rău. Tu ești preot în veac, în felul lui Melchisedec (Psalm 110:4) Aceasta dovedește că Christos Isus este Melchisedec antilipic și că marele marșal al lui Iehova, conduce lupta contra dușmanului Satan. Profetul lui Dumnezeu îl reprezintă și pe Iehova șezând la dreapta Fiului său iubit, ce dă de înțeles că Iehova a fost ajutorul lui cel mare. „Iehova de la dreapta ta, zdrobește pe împărați, în ziua mâniei Lui. El face dreptate între neamuri: totul este plin de trupuri moarte. El zdrobește capete pe toată întinderea țării.” — Psalm 110:5, 6.

Întru întărirea pe mai departe a acestui punct, profetul lui Dumnezeu descrie, cum și folosește Christos Isus împuternicirea, pentru a conduce forțele dreptății în luptă contra celor răi și să le conducă spre biruință, și spune: „Tu ești cel mai frumos dintre oameni, harul te turnat pe buzele tale; de aceea te-a binecuvântat Dumnezeu pe vecie. Războinic viteaz, încingeț sabia, — poartă oabă și slava, da slava ta! — Fii învingător, suie-te în carul tău de luptă, apără adevărul, blândețea și neprihănirea, și dreapta ta să strălucească prin isprăvi minunate.” — Psalm 45:2.

Prin profetul său a lăsat Dumnezeu să se facă în mari contururi o descriere a stăpânirilor mondiale, anume a Babilonului când a devenit o stăpânire mondială, precum și a celor alte stăpâniri mondiale ce i-au urmat, inclusiv imperiul Britanic și Liga Națiunilor, Liga Națiunilor se compune din mai mult de cincizeci națiuni și este o organizație a așenumitei „Crestinătăți” sau a „cristianismului organizat”. Adevărul este că forța a Ligii Națiunilor este Satan, Diavolul. El este marele spirit conducător, care a pus la cale această Ligă a Națiunilor pentru a stăpâni lumea. Dumnezeu însă declară că conspirația aceasta va fi zdrobită cu desăvâr-

șire și se va prăbuși. Citiți odată Cuvintele lui Dumnezeu în profeția lui Isaia, cap. 8, versurile dela 9 — 12. Aproximativ în acest timp începe să se împlinescă profeția lui Daniel, cum stă scris: „Dar în vremea acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție, care nu va fi nimicată niciodată, și care nu va trece supt stăpânirea unui alt popor. Ea va sfârșina și va nimică toate acele împărății, și ea însăși va dăinui vecinic.” — Daniel 2:44.

Să se observe din nou că exact în anul 1914 națiunile de pe pământ, au început să se încadreze în războiul mondial cu furie, și că popoarele au început să eugete cu tristețe; anume că războiul mondial va pregăti națiunile pentru democrație și domnie de popor, și că aceasta se va putea pune la cale printr-o ligă a națiunilor. Pe vremea aceea s'a împlinit profeția că Iehova va așeza pe tronul său pe Fiul său scump. După aceea, stăpânitorii pământestii s'au întrunit la o conferință, și oamenii de stat, financierii și preoșii lumii s'au înțeles ca să nu iele în seamă împlinirea profeției Cuvântului lui Dumnezeu: ba chiar mai mult, ei s'au înțeles ca ei înșiși să întemeieze o stăpânire pe pământ, și pe aceasta au numit-o „expresiunea politică a Impărăției lui Dumnezeu de pe pământ.” Aceasta au făcut-o și iscodirea lor au numit-o Liga Națiunilor. Astfel s'au sfătuit ei întregală contra lui Dumnezeu și a Unsului său. Domnul însă îi rîde și la timpul hotărît își va manifesta puterea contra lor. Să se observe, cum Iehova prin profetul său a prezis exact, că în legătură cu aceasta ce s'a întâmplat dela 1914: „Pentru că se întărită neamurile, și pentru că eugelă popoarele lucruri deșerte? Impărății pământului se răscoală, și domnitorii se sfătuesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului său, zicând: Să le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile lor! — Cel ce șade în ceruri rîde, Domnul își bate joc de ei. Apoi, în mânia Lui, le vorbește, și-i îngrozește cu urgia sa, zicând: totuș Eu am uns pe împăratul meu pe Sion, muntele meu cel sfânt.” — Psalm 2:1—6.

Aceste texte scripturale arată peste orice îndoială, faptul că Domnul progresează cu întemeierea unei guvernări a dreptății, și că în legătură cu aceasta nici politicianii ambițioși, nici jefuitorii mari lipsiți de simț sau preoșii nu au nici un amestec. Christos este domnitorul nevăzut a guvernării de dreptate, și la timpul hotărît va avea pe pământ reprezentanții săi, cari vor conduce afacerile pământului fără greș. Întemeierea Impărăției sale, care a început în anul 1914, progresează.

W. T. din 15 Iulie 1933.

IMPĂRATUL PĂCII

UN CARACTER foarte neobișnuit în Biblie, este Melchisedec, împăratul Salemului, ce înseamnă împăratul păcii. El a ocupat o slujbă foarte înaltă, care numai acum se clarifică cercetătorului sincer. În raportul scris, care s'a întocmit de Dumnezeu înainte cu multe secole, și pe care l-a păstrat până în zilele de azi pentru lămurirea oamenilor, găsim o descriere a unui eveniment remarcabil în viața patriarhului Avraam, care în Biblie se numește pretenul lui Iehova.

„Lot, o rudenie a lui Avraam într-o bună zi a fost luat prizonier și escortat. Avraam a ieșit ca să-l libereze, ceea ce i-a și reușit. La întoarcerea lui Avraam a fost întâmpinat de regele Salemului care i-a dat pâine și vin și l-a mângâiat și l-a binecuvântat. În raportul din I. Moise 11:18-20 stă scris:

„Melchisedec, împăratul Salemului, a adus pâine și vin: el era preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt. Melchisedec a binecuvântat pe Avraam, și a zis: Binecuvântat să fie Avraam de Dumnezeu Celui Prea Înalt, Ziditorul cerului și al pământului. Binecuvântat să fie Dumnezeu Cel Prea Înalt, care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale! Și Avraam i-a dat zeciuială din toate.”

Prin evenimentul acesta s'a întocmit o altă icoană mare. Melchisedec a preumbrit acolo pe marele executor al lui Iehova, care este însărcinat cu executarea scopului lui Dumnezeu și în aceasta sunt cuprinse binecuvântările pe care le-a promis Dumnezeu să le aducă oamenilor prin semnișii lui Avraam. Melchisedec reprezintă aici pe Logos, și pe maidepapte pe Isus și pe Isus Christos, adică pe puternicul reprezentant al lui Iehova, care posedă toate titlurile acestea. Sfânta Scriptură clarifică aceasta. Stă scris despre Isus: „Iehova a jurat și nu-i va părea rău: Tu ești preot în veac, în felul lui Melchisedec.” — Psalm 110:4.

Natural că era un motiv pentru că Avraam a venit în atingere cu Melchisedec. Despre aceasta scrie Pavel: „În adevăr, Melchisedec acesta, împăratul Salemului, preot al Dumnezeului Prea Înalt — care a întâmpinat pe Avraam când acesta se întorcea dela măcelul împăraților, care l-a binecuvântat, care a primit dela Avraam zeciuială din tot — care după însemnarea numelui său, este întâi, împărat al neprihănirii, apoi și împărat al Salemului, adică împărat al păcii; vedeți bine dar căl de mare a fost el, dacă până și patriarhul Avraam i-a dat zeciuială din prada de război. Aceia dintre fiii lui Levi, cari îndeplinesc slujba de preoți, după lege, au poruncă să ia zeciuială dela norod, adică dela frații lor, cu toate că și ei se coboară din Avraam. Iar el, care nu se coboară din familia lor, a luat zeciuială dela Avraam, și a binecuvântat pe cel ce avea făgăduințele.” — Evrei 7:1-6.

În legământul făcut cu Avraam, a declarat Dumnezeu: „Eu vreau să te binecuvîntez”, și iarăși: „În tine se vor binecuvînta toate neamurile depe

pământ”. Din aceasta rezultă că Avraam însuși trebuie să se împărtășească de o binecuvîntare; și ceea ce se spune despre el și despre Melchisedec în textul de mai sus, arată că acel preot pe care l-a preumbrit Melchisedec, va binecuvînta pe toți inclusiv pe Avraam. Aceasta dovedește că Avraam persoană este subordonat legământului și a „preotului regal” după ordinul lui Melchisedec. Prin aceasta este clar învederat că Avraam în privința legământului este numai o figură care în icoană reprezintă pe Dumnezeu, și că în Dumnezeu este izvorul adevărat a orice binecuvîntare.

Putem observa că în legământul Abraamic nu este mijlocitor. Nu toate legămintele necesită un mijlocitor. Cu ocazia contractării unui legământ, prin care numai o partidă se îndatorește, nu este de lipsă un mijlocitor. Dacă ambele partide a unui legământ sunt capabile de contractare, este asemenea neprețios un mijlocitor. Există două motive întemeiate pentru ce la legământul Avraamic nu se prelunga mijlocitor: 1). Deoarece Dumnezeu s'a îndatorat ca să binecuvînteze toate neamurile depe pământ, și că El va împlini aceasta, fără considerare la ceea ce face un altul. Legământul a fost unilateral și pentru aceasta nu a necesitat un mijlocitor. Avraam este folosit aici, ca să ilustreze simbolic pe Iehova Dumnezeu. 2). Când legământul a intrat în putere și era obligatoare, Avraam și-a dovedit deși credința în Dumnezeu și din pricina aceasta a căștigat aprobarea lui Dumnezeu. Credința lui i-a fost socotită de neprihănire sau spre dreptate, întrucât a fost socotit drept sau a fost îndreptățit, în puterea aceasta a fost capabil să facă un legământ cu Iehova.

Un mijlocitor este o persoană din mijloc, un intermediar sau un împăciuitoare. Întreg neamul omenesc trebuie să fie împăcat cu Dumnezeu prin Isus Christos. Nu este supt cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți și să fim împăcați cum citim în Faptele 4:12: Isus a zis despre sine însuși: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimic nu vine la Tatăl decât prin Mine”. (Ioan 11:6) Apostolul explică: „Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul, Isus Christos, care s'a dat pe sine însuși ca preț de răscumpărare pentru toți: fapta acesta trebuia adevărită la vremea cîvenită.” (1. Timotei 2:5,6) Aceste texte scripturale nu se referă la un legământ, ci fără îndoială la Isus ca mijlocitorul sau împăciuitoare omului cu Dumnezeu. Aleșii nu printr-un mijlocitor al legământului vor fi făcuți membrii a Christosului, ci în puterea credinței lor, în sângele vărsat al lui Christos Isus. Popoarele care sunt a se restaura pe pământ, vor primi binecuvîntările restatorniciei prin serviciul promisiunilor unui legământ nou, și „sămînța” legământului Abraamic va fi unca distriuirea acestor binecuvîntări.

După un timp anumit a murit Avraam, fără să

Continuarea în pag. 274